

Lovforslaget sættes til forhandling.

**H. P. Johansen:** Lovgivningen herhjemme om adoption er som bekendt af forholdsvis nyere dato. Indtil 1923 fandtes der overhovedet ingen lovgivning om dette spørgsmål, men de afgørelser, der blev truffet, hvilede på en gammel kongelig resolution af 13. december 1815. På grundlag af denne mere end hundredårige resolution havde der dannet sig en vis praksis for adoptionsbevillingers meddelelse. Til gengæld kan det siges, at den lov, der blev vedtaget for 25 siden, fik en meget grundig og måske ikke helt almindelig behandling på rigsdagen. Der var stærkt afvigende meninger mellem partierne om visse principper, men også de enkelte partier gik i stykker på spørgsmålet, hvad der ikke er noget at sige til, og mellem folketing og landsting var der en ikke ringe strid om sagen. Lad mig lige nævne, at et af de spørgsmål, hvorom der var særlig strid, var, hvorvidt en kvinde burde have ret til at adoptere sit udenfor ægteskab fødte barn. Nogle mente, at kvinden burde have ret dertil, andre hævdede, at det var uheldigt og kunne bidrage til at skjule det virkelige moderforhold. Nu skal jeg ikke fordybe mig i dette spørgsmål. Jeg tror, at der er ønske om udvalg, og det ville ikke undre mig, om dette spørgsmål også dukkede op i udvalget, men jeg håber, at det vil gå betydeligt lettere at gennemføre dette lovforslag end loven, der blev gennemført for 25 år siden.

Det lovforslag, som her er til første behandling, indeholder nogle få ændringer i lov nr. 87 af 26. marts 1923 vedrørende stiftelse og ophævelse af adoptivforhold, og på mit partis vegne kan jeg anbefale disse ændringer, der uden forbehold er tiltrådt af retslægerådet — det gælder i hvert fald den vigtigste af de foreslåede ændringer. De nye bestemmelser falder iøvrigt stort set sammen med såvel den svenske som den norske lovgivning på dette område.

Hvad angår det første spørgsmål, jeg nævned, stiftelse af adoptivforhold, indeholder lovforslaget en ændring, som jeg tror alle vil kunne tiltræde, nemlig en ændring, hvorved det gøres lettere at adoptere et barn i tilfælde, hvor der i forvejen er livsarvinger i hjemmet. Jeg minder om, at den nugældende bestemmelse går ud på, at bevilling til adoption ikke bør gives til hjem, der i forvejen har børn, medmindre ganske særlige grunde taler for det. Denne bestemmelse foreslås nu

ophævet, og forholdet er vistnok også det, at bestemmelsen i praksis har overlevet sig selv, således at den meget sjældent anvendes. Såvel i bemærkningerne til lovforslaget som i den højtærede ministers fremsættelsestale er der anført en vægtig begrundelse for denne ændring. Jeg skal blot nævne et tilfælde som dette, at forældre, der kun har eet barn, ved adoption ønsker at skaffe barnet en jævnaldrende kammerat; der kan næppe anføres nogen rimelig begrundelse herimod. Jeg anbefaler altså den her nævnte ændring.

En anden ændring, som må kaldes en betydelig ændring, går ud på, at et adoptivforhold kan ophæves, hvis det viser sig, at barnet lider af åndelige eller legemlige mangler, der vil medføre besvær og udgifter for adoptivforældrene, besvær og udgifter, der er langt større, end det med rimelighed kan forlanges, at de skal bære. Der nævnes f. eks. sindssygdom, åndssvaghed, alvorlig legemlig mangel eller langvarig sygdom, som barnet havde før adoptionen, og som adoptanten ikke var bekendt med ved adoptionen. I denne forbindelse oplyser bemærkningerne, at en forhånds lægeundersøgelse ikke er tilstrækkelig, når det drejer sig om småbørn, idet de her nævnte svagheder ikke altid kan påvises hos spædbørn, men ofte først kommer frem i en lidt senere alder. Spørgsmålet om ophævelse af en adoption afgøres af domstolene, og krav om ophævelse må rejses inden 5 år fra adoptivbevillingens dato. Der er dog grund til at nævne, at § 4 i lovforslaget går ud på, at indtil 1. april 1950 — altså 1 år fra lovens ikrafttræden — kan også ældre bevillinger ophæves, med andre ord, at der i et års tid vil være at se bort fra den 5-årige frist.

Der er måske grund til at nævne, at det i og for sig ikke er noget nyt princip, der her foreslås indført, idet det også efter bestående lov har været sådan, at en adoptionsbevilling kunne annulleres, men ikke i de tilfælde, der her er tale om. Med andre ord, det er en mangel i den 25 år gamle lov, der her bliver afhjulpet.

Det vil måske være rigtigt at nævne, at de her foreslåede ændringer ikke hviler på tænkte tilfælde, men på realiteter, idet der har været flere tilfælde, hvor adoptivbørn har vist sig at være åndssvage, og hvor forældrene har henvendt sig til justitsministeriet med ønske om at få bevillingen annulleret, men ministeriet har måttet afvise disse krav, fordi der savnedes lovhjemmel i så henseende.

Ja, det forekommer mig, at lovforslaget er særdeles påkrævet, og jeg takker den